

Rozhovory o naději ...

V katolické církvi jsme vstoupili do Svatého roku - neboli Jubilejního roku. Co to znamená, jak to chápat a jaké příležitosti se nám vlastně nabízejí, si rozebereme s Otcem Adamem.

Začal Svatý rok. Jubilejní rok. Co to v katolické církvi znamená?

Nechtěl bych říkat přesně to, co si o tom můžeme standardně přecíst. Odpovím tak, že i Židé slavili a slaví Jubilejní rok. Ten sedmý rok po šestém, a pak padesátý rok po tom čtyřicátém devátém, což je vlastně číslo sedm krát sedm, byl a je velká příležitost, aby konkrétní člověk konkrétnímu člověku odpustil, anebo něco daroval. Aby si lidé uvědomili, že Bůh je ten, který odpouští, a my jeho děti jsme ti, kdo bychom ho v tomto měli napodobovat. Není v tom nic magického. Jubilejní rok je příležitostí k tomu, aby si člověk uvědomil, že Bůh je ten milosrdný. A já, člověk, jsem ten, kdo touží, aby mi Pán odpustil. Podle mne je to obdarování. Když já toužím, aby mi Bůh odpustil, tak jsem obdarovaný. Protože věřím, mám k Němu důvěru a Bůh je skutečně láska.

Potom také ta symbolika. I v naší diecézi je několik kostelů speciálním způsobem určených biskupem Janem Vokálem. Ne proto, že je to nějaké lepší místo. Samozřejmě, ta místa mají svůj hluboký význam. Ale abychom se na toto místo dostali, potřebujeme udělat nějaký krok. Je to spojeno s nějakým lidským úsilím. To znamená, já sám udělám něco pro to, abych vnitřně prožíval touhu po odpuštění, touhu po přijetí konkrétní milosti. To vůbec neznámá, že odpuštění by nebylo možné například v kostele u Jakuba u nás, že by tady milosti odpuštění nebyly. Ale toto je také příležitost, abych si i tímto způsobem uvědomil, jak mne má Bůh rád, jak mne miluje. Jak je úžasný. Ten přechod přes ty „dveře“ je symbolický. Má mně pomoci, abych já ty konkrétní věci, když se dostanu na druhou stranu, obrazně řečeno, těchto dveří, abych já mohl poznat, co mám nechat venku, a co mám odevzdat Pánu. Toto je velmi důležité. Že já toužím i tímto vnějším způsobem, prostřednictvím znaků, znamení, prožívat to vnitřní, co se odehrává mezi mnou a Bohem.

V katolické církvi máme tuto velkou událost každých 25 let – Svatý neboli Jubilejní rok. Letos se otevřely brány v Římě v katedrále svatého Petra ve Vatikánu, dále v Lateránu, u Panny Marie Sněžné, u svatého Pavla Za hradbami, a jako pátá brána to bylo ve věznici Rebibbia u Říma.

V Hradecké diecézi jsou poutními místy ke Svatému roku tato místa: Katedrála Svatého Ducha v Hradci Králové, kostel Narození Panny Marie v Želivi, kostel Nanebevzetí Panny Marie v Hedči u Králík, kostel svatého Matouše na Vesmíru (Deštné v OH, DCŽM), kostel Nanebevzetí Panny Marie v Nové Pace, kaple Zjevení Capelinha v Koclířově, kostel Panny Marie Pomocné na Chlumku (Luže) a celý poutní areál Rokole (kostel PM+3 kaple).

Papež začínal, dává nám všem příklad. Poté později bylo shromáždění v diecézních sídlech – v jeden den ve všech katedrálách na světě.

Těch osm vyjmenovaných chrámů, kostelů, poutních míst, má pro naši diecézi samozřejmě nějaký význam. Jsou určeny nejen nějak formálně, ale když tam pojedu, tak mám příležitost, pokud to potřebuji, na rozhovor s knězem, na přijetí svátosti, Božích milostí... Jsou tam řekněme k dispozici nějaké služby, které jsou zveřejněny, a můžeme to využít. Ale není to o tom, někoho nutit, ale svobodná příležitost využít to. Každé místo má svůj význam. Když vezmeme v potaz například kostel svatého Matouše na Vesmíru (Diecézní centrum života mládeže, Deštné v Orlických horách), to má velký význam a ti mladí ten kostel mají velice rádi. Tam je ta služba zajištěna. Tam jsou k dispozici dva kněží. Když si vezmeme kousek vedle Rokole, pak Králíky, to je takové jedno pásmo na sever od nás. A samozřejmě další, jak jsme vyjmenovali.

Můžeme se za farnost vydat někam během roku i společně, domluvit se a vyrazit auty společně. Například na ten sever, během jednoho dne Vesmír, Rokole, Králíky, některou sobotu bychom to mohli dát do plánu.

Provázení budeme heslem „Poutníci naděje“. To je docela sympatická výzva. Jsme poutníky naděje?

Já doufám, že jo. To nemůže být jenom nějaká formální záležitost. Naděje, to není jenom laciná záležitost, že věřím, že to „nějak bude“. Ale věřím, že to bude dobře. Protože naděje je darem od Pána. Věřím, že to bude dobře, že to bude dobré. Je to dar od Pána. Naděje to je kotva, která symbolizuje, že můžeme zakotvit. I když my lidé bychom kolikrát tu ruku pustili, tak Bůh nás nepustí. On nás drží. Spoléháme na něj, takže jsme poutníci naděje, protože toužíme žít dobrý život. To znamená život, který nám dopřává Bůh. On je ten první, který pomáhá odstraňovat překážky, které nám mohou bránit žít pomocí tohoto daru naděje.

Na konci mše svaté při druhé neděli adventní jsi pronesl výzvu (nebo přání), které jsi shrnul takto – „Méně Akcí, více Adorací“... Co s tím?

Jo, bylo to vědomé a dobrovolné. Takže když děláme něco vědomě a dobrovolně, tak buď je to mravné, anebo hřích. Záleží, čeho se to týká. Ale vážně. Cítím a vnímám v naší farnosti, (která je úžasná, a to chci zdůraznit, jsem zde rád) že akcí máme dost, a neznámá to, že se společně nemodlíme. Ale potřebujeme, abychom vedle mší svatých byli zapojeni také do společné modlitby v Adoraci. To bych chtěl probrat také v pastorační radě. Budeme mít víc radosti z různých akcí, když se společně budeme také klanět Pánu.

Ted' byla velmi úžasná přímluvná modlitba v kostele. Jedna byla kdysi za mne, před nedávnem přímluvná modlitba byla za Johanku a její rodiče a teď naposledy za Danu. Hovořím takto se jmény, protože to byla veřejná záležitost. Toto je tak úžasné, to je ta pravá naděje, společně, pospolu, ve společenství nás všech. Velmi nás to spojuje. K Pánu. Nemusíme se bát, když máme nějaký problém, že bychom s tím byli sami. Naopak. Je to tak úžasné a je to velká důvěra.

Prosím, shrňme si. V té organizované části týdenních rozpisů bohoslužeb a setkávání – kdy a kde se můžeme pravidelně setkávat na Adoracích?

Ano, vesměs to víme, ale společně si to připomeňme. Řekněme – až na výjimky – skoro každou neděli (nyní je to v 19,30 hodin, v létě možná opět ve 20,00 hodin), v Třebovici v kostele svatého Jiří. Mají to na starosti Maruška s Dušanem – to je neděle večer.

V České Třebové pravidelně Adorace jsou každý pátek večer od 17,30 hodin do 18,20 hodin do začátku mše svaté. V zimě ve farní kapli, v létě v kostele svatého Jakuba.

V České Třebové zpravidla je to tichá Adorace, v Třebovici dle domluvy, zpravidla s hlasitou modlitbou, chválami, prosbami, zpěvem.

Navzájem se to doplňuje a je to velmi pestré. Řekl bych k tomu, je krásné objevit dar této modlitby. Ne že něco „musím“, ale zkusit ten dar objevit. Nebát se tu krásu Adorace objevit.

I v rámci setkávání společenství mužů zveš na chvíli ticha k Adoraci. Proč je Adorace před Ježíšem v Eucharistii pro katolického křesťana docela zásadní záležitostí k životu?

Tak co se týkalo tohoto setkání, tak závěrečná modlitba v kapli, to je obrazně řečeno taková krásná tečka. Ne všechno se během společenství vyřeší, ne všechno se dořečne, dopoví... A na té Adoraci v kapli můžeme to odevzdat a děkovat Bohu za vše, čím jsme se zabývali, co jsme řešili.

A pak důležité je i setrvávat v přítomnosti Ježíše Krista. Samozřejmě že On je všude. Ale pokud věřím, že Eucharistický chléb je jeho pravé Tělo, to je takové Tajemství, že potřebuji mít dar pravé víry, abych tomu věřil. Tedy On mne může naplňovat svým pokojem. Tomu věříme.

A proč pro katolického křesťana je to důležité? Je to důležité pro každého křesťana setrvávat před Pánem. Věříme, že Pán je přítomen nejen v tom důležitém okamžiku při mši svaté, ale On je skutečně přítomen v tom Eucharistickém Chlebě. Proto se i uchovává, to uchovávání je také hlavně kvůli nepřítomným nemocným, kterým je přinášén a dáván.

Adorace. To jsou také chvíle pro hojení vztahů mezi námi a Ježíšem, ale i mezi lidmi navzájem. Někdy ale musí člověk ujít docela velký kus cesty, než si tu svou cestu k Adoraci najde...

Souhlasím a je to dobře. Protože když v určitých věcech dozráváme, zejména k této formě modlitby, tak si myslím, že jsme blízko plnosti toho obsahu, že to není formální. Protože i ta cesta, kterou jsme prošli, přispěje k tomu, že už to poznání nebude formální.

Spolu s Davidem Valíkem budete provázet naše mladé (od dvanáct plus až osmnáct minus) na pouti do Říma v dubnu 2025. Těšíš se?

Moc. Už to někde zaznělo, že já jsem to vůbec neměl v plánu. Ale oslovil mne Filip Němeček, a jsem rád za to, že mne oslovil. A těším se tak, ani ne proto, že pojedu do Říma, ale proto, že tam společně pojedou další, i ti, kteří tam nebyli. A také věřím, že Pán, když budeme aspoň trochu otevření, bude v nás působit. Máme šanci se vrátit opět naplnění Jeho láskou. Že jsme něco pro to udělali. Také se těším na to duchovní, co budeme spolu prožívat. Zejména na tu mši, během které bude svatořečen Carlo Acutis. A taky se těším i na ty lidské záležitosti, že možná si dáme nějakou dobrou pizzu někde, nebo italskou zmrzku. A že si dám italské kafe. Na to všechno se těším.

Významnou událostí letošního roku bude 27. dubna 2025 svatořečení Carlo Acutise (1991-2006). Zemřel v 15 letech na leukémii. První světec internetu, patron počítačových programátorů a ajťáků. Jeho koníčkem bylo cestování a počítače. To na Tebe taky sedí. Například máme funkční atraktivní farní webové stránky, moderně vybavenou farní kancelář, využíváš elektronický podpis a spoustu podpůrných programů, intence můžeme požádat elektronicky, platit můžeme QR kódy, komunikuješ nejen osobně, ústně, nebo maily, ale i přes WhatsApp, Messenger, využíváš Instagram, Facebook a nevím co ještě. To vše díky velké podpoře a pomoci zdatných aktivních laiků s dobrými IT schopnostmi. To je velké téma. Ale to teď řešit nebudeme. Carlo Acutis, to byl skromný člověk se silným sociálním cítěním a například bránil šikanované spolužáky. Sílu hledal v Eucharistii a Adoraci. Ty jsi Adame nám na farním webu představil nějaké knihy o Carlu Acutisovi, které na nás čekají ve farní knihovně. A teď konečně otázka: Carlo Acutis a Ty? Co vyzdvihneš?

No hlavně to, a zejména od mladých lidí z farnosti mám tu zkušenost, že často mladí lidé mi hodně pomohli přiblížit se k Pánu. A tento člověk je pro mne vzorem, že já jako kněz si uvědomuju, že kolikrát nedokážu to, co on dokázal. Že je opravdu pro mne příkladem. A navíc si říkám. Dobře, svatý Jan Nepomucký, skvělý. Svatý Vojtěch, skvělý. Další skvělí... Ale mladým v tu chvíli může říci něco konkrétního jejich vrstevník. Který měl rád život. Který nebyl nějak uzavřený. Který byl naprosto „normální“, měl své záliby. A stal se vzorem. Mám se od něj co učit.

Carlo Acutis se narodil 3. května 1991. O rok dříve, dne 20. května 1990, byl blahořečen jiný zajímavý mladý člověk, Pier Giorgio Frassati (1901-1925). Bohatý mladík, který řekl ANO. Anebo taky Student Osmi blahoslavenství. Díky blahořečení se o něm hodně mluvilo hlavně v létě roku 1990 a byl o něm natočen nádherný film. Asi proto, že v té době jsme byli taky mladí a plni ideálů, tak mne tento člověk doslova nadchl. Rád chodil po horách, Alpách. Z Turína to neměl daleko. Sportoval, pomáhal potřebným a taktéž měl silné sociální cítění a byl známý svými „žertíky“ – těm žertíkům docela rozumím. Sílu čerpal v Eucharistii. Zemřel náhle, pravděpodobně na dětskou obrnu ve 24 letech. Letos bude rovněž svatořečen, 3. srpna 2025. Jeho život byl narozdíl od Acutise ovlivněn velmi zlou dobou nástupu fašismu v Itálii, okleštěním svobod a silnými sociálním pnutím. Jaké poselství nám Frassati přináší dnes?

Možná, mimo jiné, i když ty okolnosti, které nějak přicházejí, a doba, ve které žijeme, je důležitá, a buď nás může omezit anebo nám může pomoci, tak ta pravá svoboda – to je naše nitro, naše srdce. V tom nám pomáhá právě Bůh. Věřím tomu, že o tu svobodu musíme pečovat. O každý dar musíme pečovat. A o Frassatim se taky říká „svatý s fajfkou“... Já jsem tedy fajfku nikdy neměl v puse, ale vodní dýmku jo, tu jsem „ochutnal“.

Je vidět, že je to další člověk, svatý, který měl rád život. A užíval si ho v tom dobrém.

To jsou už dva velmi zajímaví mladí lidé, poutníci naděje. Napadá nás, že dnešní doba přeci není o tolik odlišná, než byla doba těch dvou nových svatých. Třeba v tom našem vnímání pocitu ohrožení. Jak máme reagovat na výzvy doby rovněž jako POUTNÍCI NADĚJE?

Myslím si, že jedna z důležitých věcí, to je ta samotná naděje, do nás nepadne jen tak. Ale ona existuje, protože ona je v Bohu. Ale abych nepoužíval příliš náboženského jazyka, tak vlastně – co nám pomáhá v tom putování? Je to, že můžeme vidět skutečně DOBRO. Ne že si ho budeme nějakým způsobem vymýšlet. Ale to DOBRO skutečně existuje. Existuje, a je potřeba snažit se pojmenovávat konkrétní věci, které jsou dobro. I kdyby – já nevím kolik toho bylo kolem nás špatného, tak toho dobra je opravdu víc. Dokázat to vidět a pojmenovat. To dobré ve mně. To dobro kolem sebe, které se odehrává. A musím říci, že to často dokážeme říci konkrétně, jaké to dobro je v našem společenství. Jaké dobro je ve městě. Kolik dobrých věcí se podařilo udělat. Dobro navazuje na minulost, která sice byla ledajaká, ale tam bylo taky dobro. A taky nám pomáhá se dívat s pravou nadějí do budoucna. Myslím si, že například společně můžeme navázat na to dobro, které se odehrálo za P. Františka Kettnera, za P. Miloše Kolovratníka, a přitom to můžeme dělat třeba jinak, jiným způsobem, důraz dávat na jiné věci, třeba. Ale přesto si myslím, že dobro navazuje na to, co bylo, a na to, co přijde.

A k tomu ohrožení, ale v obecném slova smyslu. Myslím si, že i v tom dozráváme, co může, anebo mohlo být pro nás osobně ohrožení třeba kdysi, tak teď to může být docela něco jiného. Dám duchovní příklad. Třeba jsem kdysi mohl dávat mnohem větší lidský důraz, abych nepřišel o přátelství s někým. A teď jsem v tom minimálně o krok dál, a dost často přemýšlím o tom, abych nepřišel o přátelství především s Ježíšem, skrze něho je všechno...

Děkujeme.

Jana a Radek BABKOVI.